

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **J. K.,** zastoupený Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem, se sídlem Vinohradská 32, Praha 2, proti žalovanému: **Ministr vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2012, č. j. 7 Ca 106/2009 - 103,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Stanislavu Němcovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2012, č. j. 7 Ca 106/2009 – 103 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soud zrušil rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 11. 2008, č. 644/2008, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra č. j. OSZ-12723-58/VD-Je-2008, ze dne 14. 5. 2008, jímž byl žalobci k 1. 6. 2008 přiznán výsluhový příspěvek v částce 2.805 Kč, ve výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem 8.832 Kč a starobním důchodem 6.027 Kč, na základě rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení č. j. OSZ-12723-57/VD-Je-2008, ze dne 14. 5. 2008.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že po podání žaloby bylo rozhodnutím ministra vnitra ze dne 27. 8. 2009, č. 150/2009 dle § 193 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. v přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně (rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra č. j. OSZ-12723-58/VD-Je-2008 ze dne 14. 5. 2008), aniž by však bylo zrušeno také žalobou napadené rozhodnutí II. stupně, tedy rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 11. 2008, č. 644/2008. Následně byla rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra č. j. OSZ-12723-93/D-Je-2010, ze dne 8. 3. 2010 přiznána žalobci ke dni 1. 6. 2008 výplata výsluhového příspěvku v částce 1.020 Kč, ve výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem (8.832 Kč) a nově určeným starobním důchodem (7.812 Kč). Odvolání žalobce proti novému rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení bylo rozhodnutím ministra vnitra ze dne 23. 8. 2010, č. 102/2010 zamítnuto. Proti tomuto rozhodnutí ministra vnitra byla podána žaloba k městskému soudu v Praze, která je vedena pod sp. zn. 6 Ad 18/2010. Městský soud dále uvedl, že v situaci, kdy byla novým rozhodnutím, které je předmětem samostatné žaloby pod sp. zn. 6 Ad 18/2010, žalobci přiznána nižší částka výsluhového příspěvku, nelze dovodit, že došlo k uspokojení nároku žalobce ve smyslu § 62 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a proto soud nevyzýval žalobce k vyjádření dle § 62 odst. 3 s. ř. s. Jestliže ministr vnitra v přezkumném řízení zrušil dne 27. 8. 2010 pro nezákonnost prvostupňové rozhodnutí, a současně opomenul z téhož důvodu zrušit své související odvolací rozhodnutí, nezbylo soudu než toto žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť zanikl předmět odvolacího řízení. Protože o výsluhovém příspěvku žalobce od 1. 6. 2008 již bylo nově rozhodnuto, soud současně se zrušením napadeného rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, neboť toto již v mezidobí proběhlo.

Ve včasné kasační stížnosti, a zejména pak v jejím doplnění ustanoveným zástupcem, stěžovatel k věci namítl, s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, že Městský soud v Praze v rozporu s § 39 odst. 1 s. ř. s. nespojil napadané řízení s druhým řízením, probíhajícím u téhož soudu pod sp. zn. 6 Ad 18/2010, jež směřuje prakticky proti témuž rozhodnutí, resp. rozhodnutí, které s napadeným rozhodnutím úzce skutkově souvisí, přičemž soudu je daná skutečnost dle odůvodnění napadeného rozsudku známá. K tomu dále uvedl, že soud sám v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že „správní řízení vedené před správními orgány obou stupňů je nutné považovat za jedno řízení v širším slova smyslu, shodně jako jimi vydaná rozhodnutí“. V tomto kontextu považuje stěžovatel za zcela právně irelevantní, zda-li soudy obou stupňů v téže věci rozhodovaly jednou či opakovaně, neboť se pořád jedná o stejné/pokračující správní řízení o tomtéž nároku žalobce. Tím spíše, když je správní orgán, který vydal napadené rozhodnutí, při novém projednání věci vázán právním názorem správního orgánu II. stupně. S ohledem na vydání nového rozhodnutí ve správním řízení před rozhodnutím soudu, je tak bez významu § 78 odst. 5 s. ř. s., dle kterého je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušovacím rozsudku. Přestože soud konstatoval, že novým rozhodnutím nedošlo k uspokojení nároku žalobce, je to pro žalobce nepoužitelné v řízení před správními orgány, neboť se dané konstatování netýká věci samé. Žalobce se tak ne vlastní vinou dostává do absurdní situace, kdy jeho snaha domoci se svých základních práv může být uvedeným způsobem opakovaně znemožňována, ačkoliv by došlo k vlastnímu přezkoumávání oprávněnosti jeho nároku. Postup soudu je pak jednoznačně v rozporu se zásadou procesní ekonomie, když soud výše popsané věci nespojil. Nehledě na skutečnost,

že soud dle § 36 s. ř. s. nepoučil žalobce o jeho procesních právech a povinnostech, tak aby neutrpěl v řízení újmu, kdy žalobce mohl učinit určité dispoziční úkony, kterými by mohl ovlivnit průběh řízení. S ohledem na skutečnost, že se soud žádným způsobem nevypořádal s novými skutečnostmi, tj. s vydáním nového rozhodnutí správním orgánem, nemůže žalobce dále polemizovat o správnosti postupu soudu, neboť v tomto ohledu nemá jak vyjít z odůvodnění soudu, což dané rozhodnutí v neposlední řadě činí nepřezkoumatelným. S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Po uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti stěžovatel sám osobně adresoval Nejvyššímu správnímu soudu opakovaně další podání, včetně některých příloh, obsahující (obdobně jako jím osobně podaná původní kasační stížnost) jeho obsáhlá vyjádření převážně k dřívějšímu uplatňování jím tvrzených nároků a jeho popis, odkazy na nejrůznější jiná rozhodnutí, stejně jako jeho obsáhlá osobní konstatování a vyjádření převážně časově či věcně nesouvisející s projednávanou věcí.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel vyslovil v kasační stížnosti přesvědčení, že Městský soud v Praze v předcházejícím řízení pochybil tím, že nespojil řízení v projednávané věci s druhým řízením, probíhajícím u téhož soudu pod sp. zn. 6 Ad 18/2010, jež směřuje prakticky proti témuž rozhodnutí, resp. rozhodnutí, které s napadeným rozhodnutím úzce skutkově souvisí, a současně označil napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť se podle něj soud žádným způsobem nevypořádal s novými skutečnostmi, tj. s vydáním nového rozhodnutí správním orgánem.

V logice přezkumu napadeného rozsudku Městského soudu v Praze se Nejvyšší správní soud musí zabývat nejprve námitkou o jeho nepřezkoumatelnosti. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nebo nález ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, www.concourt.cz) vyplývá, že jedním z požadavků plynoucích z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v § 54 odst. 2 s. ř. s.

V daném případě je však z napadeného rozsudku podle názoru Nejvyššího správního soudu náležitě zřejmá úvaha, která soud vedla k předmětnému výroku o zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, a v tomto kontextu se také soud přiměřeně vyjádřil k vydání nového rozhodnutí správním orgánem. Nutno podtrhnout, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 11. 2008, č. 644/2008, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra č. j. OSZ-12723-58/VD-Je-2008, ze dne 14. 5. 2008. V souzené věci přitom není sporu o tom, že rozhodnutí ředitele odboru sociálního

zabezpečení žalovaného ze dne 14. 5. 2008, č. j. OSZ-12723-58/VD-Je-2008, bylo na základě mimořádného opravného prostředku zrušeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 27. 8. 2009, č. 150/2009, zatímco odvolacího rozhodnutí se toto přezkumné řízení ministra vnitra nedotklo. Soud v odůvodnění napadeného rozsudku popsal a vysvětlil, že poté co zjistil, že v mezidobí od podání žaloby bylo k podnětu žalobce v přezkumném řízení žalovaným zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale nebylo současně zrušeno napadené odvolací rozhodnutí, se musel vypořádat právě s touto situací a nezbylo mu, než toto žalobou napadené odvolací rozhodnutí zrušit. Zrušení tohoto rozhodnutí přitom soud zcela správně odůvodnil tím, že zrušením prvostupňového rozhodnutí zanikl předmět odvolacího řízení, a odvolací rozhodnutí tak samo o sobě nemohlo existovat a muselo být zrušeno („odklizeno"). A to v situaci, kdy bylo již vydáno nové prvostupňové rozhodnutí, to bylo napadeno odvoláním, k němu bylo vydáno příslušné odvolací rozhodnutí, jež bylo také napadeno žalobou, což soud v předmětném odůvodnění rovněž srozumitelně popsal. Přitom soud také vyložil, proč za situace, kdy již bylo vydáno nové prvostupňové správní rozhodnutí nemohl dovodit, že došlo k uspokojení nároku žalobce ve smyslu § 62 s. ř. s. a proto jej také nevyzýval k vyjádření dle § 62 odst. 3 s. ř. s., a dále také správně vyvodil a uvedl, že v situaci, kdy bylo správním orgánem I. stupně ve věci již nově rozhodnuto, současně se zrušením napadeného rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, neboť toto další řízení již v mezidobí proběhlo z jiného titulu. Nejvyšší správní soud je tak toho názoru, že námitka, že se městský soud žádným způsobem nevypořádal s vydáním nového rozhodnutí správním orgánem, není důvodná. Městský soud se s vydáním nového rozhodnutí správním orgánem podle názoru Nejvyššího správního soudu, s ohledem na uvedené, v kontextu projednávané věci vypořádal zcela přezkoumatelným způsobem. Je z něj zcela zřejmé, jak, za jakých okolností, jakým způsobem a s jakými důsledky bylo nové rozhodnutí vydáno. Všechny tyto skutečnosti Městský soud v Praze v napadeném rozsudku postavil najisto a ani Nejvyšší správní soud v nich neshledal žádný nedostatek, pro který by rozsudek měl být nepřezkoumatelný.

V posuzované věci tak byla rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, proti nimž žalobce brojil žalobou, postupně zrušena, a daná rozhodnutí také v důsledku toho již nevyvolávají žádné právní účinky. A to i v tom smyslu, že Městský soud v Praze, který mohl za daného vývoje a stavu věci, kdy již bylo v mezidobí zrušeno provostupňové rozhodnutí, zrušit toliko rozhodnutí odvolací, a vzhledem k tomu, že již bylo vydáno nové prvostupňové rozhodnutí, nemohl odvolací orgán logicky zavázat k dalšímu řízení. Toto tzv. další řízení v dané věci po zrušení prvostupňového rozhodnutí dozorovým správním orgánem, jak je shora popsáno, již probíhalo, resp. proběhlo, běželo, a to po relativně samostatné linii.

Stěžovatel v těchto souvislostech poukazuje na to, že v situaci, kdy toto „další řízení" dospělo do stadia řízení o žalobě proti rozhodnutí o odvolání, které stěžovatel podal proti uváděnému novému prvostupňovému správnímu rozhodnutí, měl městský soud obě soudní řízení spojit, a pokud tak neučinil, a ani nepoučil stěžovatele o této možnosti, resp. o možnosti toto z jeho strany požadovat, dostal se do rozporu se zákonem, pro který je třeba napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s touto námitkou. Jistě lze souhlasit s konstatováním stěžovatele, že „správní řízení vedené před správními orgány obou stupňů je nutné považovat za jedno řízení v širším slova smyslu, shodně jako jimi vydaná

rozhodnutí“, nicméně toto však nijak neopodstatňuje tvrzenou povinnost soudu spojit dvě soudní řízení ve vztahu k posloupně vydávaným žalovaným rozhodnutím, byť ve věci společného výchozího základu.

Spojení věcí ke společnému projednání, především není v podmínkách úpravy obsažené v soudním řádu správním předepisováno jako povinné, nýbrž je upraveno toliko jako možné. Podle § 39 odst. 1 s. ř. s. *„Samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání.“* Z uvedeného je zřejmé, že spojení věcí, a to i kdyby o to stěžovatel (ať již poučen, či ze své vůle) požádal, není nárokové. To, zda předseda senátu přistoupí ke spojení souvisejících věcí zcela závisí na jeho úvaze o vhodnosti takového spojení, a nepochybně spojení věcí bude nutno mít za vhodné zejména tehdy, lze-li důvodně předvídat, že společné projednání spojovaných věcí povede k rychlejšímu a současně i dostatečně transparentnímu, a tak celkově efektivnějšímu, rozhodování. To však předpokládá i příslušnou souvislost rozhodovaných otázek. Ze shora provedené rekapitulace však plyne, že zatímco v nyní projednávané věci, se s ohledem na daný vývoj a stav věci, kdy k datu rozhodování o žalobě již bylo v mezidobí cestou rozhodování dozorového správního orgánu zrušeno prvostupňové správní rozhodnutí, se v řízení před městským soudem nejednalo o meritorní posouzení obsahové stránky věci, nýbrž toliko o posouzení zákonnosti zachovávání odvolacího rozhodnutí po zániku předmětu odvolacího řízení, ve druhé věci, s níž mělo být podle stěžovatele nynější řízení spojeno, se přes společný výchozí základ obou věcí zřejmě jedná právě o obsahovou stránku věci. Tzn., že v obou soudních řízeních se jako rozhodující měly posuzovat naprosto rozdílné právní otázky.

Proto ani Nejvyšší správní soud není toho názoru, že se daná soudní řízení jevila jako vhodná ke spojení, spíše naopak, společné projednání věcí by vedlo ke značné nepřehlednosti jejich řešení. Za tohoto stavu věci, navíc v situaci, kdy spojení věcí není nárokové, nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit stěžovateli, že nespojením daných věcí se městský soud dostal se do rozporu se zákonem, pro který je třeba napadený rozsudek zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, který zrušil rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 11. 2008, č. 644/2008, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra č. j. OSZ-12723-58/VD-Je-2008, ze dne 14. 5. 2008, které bylo v mezidobí zrušeno dozorovým správním orgánem v přezkumném řízení, s tím, že městský soud napadené rozhodnutí zrušil pro zánik předmětu odvolacího řízení. Současně neshledal důvodným tvrzení stěžovatele, že městský soud byl zákonem zavázán ke spojení souvisejících věcí.

Vyjádřeními stěžovatele převážně k dřívějšímu uplatňování jím tvrzených nároků a jeho popisem, stejně jeho odkazy na nejrůznější jiná rozhodnutí, a dále také jako jeho dalšími četnými osobními konstatováními, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť tyto podle jeho názoru neměly časovou či věcnou relevanci pro posouzení toho, zda Městský soud v Praze rozhodl o podané žalobě stěžovatele proti napadenému rozhodnutí žalovaného v souladu se zákonem.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 odst. 1 písm. b), d), § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), odměna za dva úkony právní služby ve výši 3.100 Kč, tj. za převzetí zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 2. 2013, tedy dohromady 6.200 Kč. Dále Nejvyšší správní soud přiznal k těmto úkonům náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za jeden úkon, dohromady tedy 600 Kč. Jelikož ustanovený advokát nedoložil osvědčení o registraci k placení DPH, soud vycházel z toho, že plátcem této daně není. Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší odměna ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu